

Bij het Graf mijner Moeder.

*Sicut qui thesaurizat, ita et qui honorificat
matrem suam.*

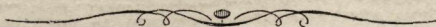
*Die zijne Moeder eert, is als degene die
schatten verzamelt. ECCLI. c. III. vs. 5.*

Mijn droeve harp, al is u 't rouwfloers omgewonden,
Al goot de kindertraan een roestsmet op uw snaar,
Toch heeft, bij moeders graf, mijn ziel haar zang gevonden,
En eischt het kinderhart uw zoetst accoord voor haar.

'k Wil haar den laatsten groet van beî haar kindren brengen,
En dank den hemel die voor tolk me uw tonen gaf;
Zing dan uw zangen, door de tranen die wij plengen,
En door de beden heen bij 't kort gedolven graf.

Maar zacht en lieflijk moet gij spelen in die tonen,
 Slechts donzen melodie doen ruischen in uw lied;
 Gij moogt dat graf slechts met fluweelen zangen kroonen,
 'k Bezweer u, stoor de rust der dierbre doode niet.

En gij, o JESUS, die de moeder hebt genomen,
 Die zelf de foltring kent, als 't sterven harten scheidt,
 Die eens om LAZARUS Uw tranen hebt doen stroomen,
 Wraak onze tranen niet bij moeders graf geschreid.

Ja! 't leven is een gaaf, maar ach! wat wufte gave,
 Een rook die opstijgt, en in neev'len henensnelt;
 Nauw daalt het uit Gods hand of 't spoedt weer heen ten grave,
 Nauw staat de wieg, of 't uur van sterven is geteld.

En in dat uur en ná dat uur bij de enge groeve
 Vliedt alles als een droom, of 't leven eeuwen scheen,
 Dan scheurt de hechtste band, en rest den armen droeve
 Een handvol asche die in 't somber graf verdween.

Maar moeders graf! — dat is een wonde in 't hart geslagen

Als nimmer ander graf in 't lijdend harte slaat ;

Dan kan 't aan JESUS Kruis alleen den balsem vragen

Die, door de foltering, nog hoop op heeling laat.

Want ja! daar blijft ons meer dan 't dierbaar stof der dooden,

Meer rest den zoon dan de asch der moeder die hem droeg ;

Eens wacht, als na den strijd hem 't leven is ontvloten,

Die moeder hem bij God wiens hand die wonde sloeg.

En driewerf zalig 't kind wiens moeder hier op aarde,

Bij elken voetstap op de levensbaan gezet

Het stof met voeten trad, en lauweren vergaârde

Gewonnen in den dauw van 't offer en 't gebed.

Dat, moeder, is het heil uw kinderen geschonken,

Ons door geen leven, door geen sterven meer ontroofd ;

En heeft ons kinderhart den smartkelk uitgedronken,

Toch heeft het, om uw deugd, Gods vaderhand geloofd.

Nog blijft die zoete troost een balsem voor ons leven —

Maar kind'ren vragen meer die staan bij zulk een graf;
 Zij zingen moeders lof, al moog' de cither beven,
 Al dwing' hun ieder woord vernieuwde smarten af.

En gij, wier liefdrijk hart de tonen op zal vangen
 Gezongen bij dit graf dat zulk een schat ontving,
 Neen! wraakt de kind'ren niet die in hun droeve zangen
 Een moeder prijzen waar geheel hun ziel aan hing.

Ja! moeder, ja! 't gebed, dat was uw dank bij zegen,
 Uw steun in 't lijden, 't was uw hemel hier in 't stof,
 En rees de morgen op, of wonk u de avond tegen,
 Uw lippen, neen! uw hart vermeldden 's Heeren lof.

Gij, groote God, alleen, Gij kunt den sluier ligten,
 Van wat er omging als die moeder tot U bad;
 Alleen dit voelt ons hart, zoo we in den strijd niet zwichten,
 Wij danken niet ons zelf, maar moeders beê dien schat.

Maar, JESUS, zeg Gij 't ons, van waar ontsprong die ader

Die uit haar brandend hart den vloed ten hemel schoot?.....

't Was aan den voet van 't Kruis waar een miskende Vader

Van 't Moederhart U scheurde en prijs gaf aan den dood.

Daar wortelde haar ziel en heeft zij 't kruis gevonden

Dat ze opnam en omhelsde in vollen liefdegloed ;

Daar deelde ze in Uw pijn, en heelde Uw wreede wonden

En dompelde eigen smart in 't stroomen van Uw Bloed.

Daar putte zij 't geloof dat bergen zoû doen beven,

En rukken van den voet waar ze op gevestigd staan ;

Dat sprak in ieder woord, in elke daad van 't leven,

Dat voor geen stormen boog die door de zielen gaan.

Daar, bij dat smartvol Kruis waar 't Bloed op is vergoten

Wiens breede stroom Uw Kerk gesticht heeft en bevrucht,

Daar heeft haar schoone ziel de vleug'len aangeschoten

Der liefde voor Uw Bruid, die in haar boeijen zucht.

Daar deelde ze in haar leed, of juichte ze in haar zegen,
 Daar werd haar Priestervorst ook Koning in haar hart;
 Daar zond zij 'T KRUIS VAN 'T KRUIS haar blijden heilgroet tegen
 Of deelde in 't uur der smarte ook Vader PIUS' smart.

En 't offer?— Eng'len Gods, gij teldet slechts de gaven
 Uit moeders hand gevloeid in JESUS' armen schoot,
 Hoe zij den honger stilde, en dorstigen kon laven,
 Hoe zij in 's Heeren naam den naakte kleeding bood.

Hoe zij uw Meester zelf, verborgen op de altaren
 In 't heiligste geheim, met luister heeft omkleed;
 Hoe zij..... maar neen! laat niet de linkerhand ontwaren
 Wat ooit de regter in des Kruises schaduw deed.

O moeder! 'k hoorde en zag den weedom uwer armen,
 En 'k dacht: die tranen zijn de lauwrēn op haar graf;
 Zij schreiden bij uw stof, en smeekten om erbarmen,
 En van hun Koning daalde op u ontferming af.

En of gij gade waart? — 'k Hoor van een kranken vader

Een laatsten kreet, die nog mijn ad'ren trillen doet:

„Gij, dierbre, bragt mijn ziel in 't leven JESUS nader,

„Gij maakt, door trouwe zorg, mij 't bitter sterven zoet.”

En MOEDER? Ja! dat waart ge ons van den eersten morgen

In volle moedermin en volle moederkracht;

In liefde, die geen grens noch maat stelde aan haar zorgen,

In kracht die lijden kon en heldenoffers bragt.

Want JESUS wilde, en zie, als vrouw stondt ge onbezweken,

Toen 't moederhart verscheurd werd door eene offerpijn

Die vaderharten breekt, maar 't uwe niet kon breken,

Hoe wreed de foltering der moedersmart mogt zijn.

Toen sloeg de Heer u gade, en liet Zijn Engel dalen,

Die schreef de smarten aan der moeder en der vrouw,

En vlocht ze tot een kroon die onverdoofb're stralen

In 't uur der zege u om de slapen spreiden zoû.

Maar neen! 't loon volgde u in den avond reeds van 't leven,
 En: 't eens geëfferd kind kon deelen in uw smart;
 Den eersten ademtocht hadt ge aan uw kroost gegeven,
 Uw laatsten ademtocht ontving hun brekend hart.

En nu een laatst vaarwel! O moeder, vol van liefde
 Vaarwel! en neem in 't graf den dank der kindren meê;
 Vergeef, zoo ooit dat kroost uw ziel door ondank grieve,
 En breng voor 's Heeren troon hun laatste kinderbeê:

„Geef, Heer!” zoo smeekt ons hart, bij moeders grafgesteente,
 Ons hart, geslagen door de bittere scheidingspijn,
 „Ons, harer ad'ren bloed, ons, been van haar gebeente,
 „Geef, dat ook onze ZIEL als moeders ziel moog zijn. —
 „Dan zullen we, op haar spoor, den strijd des levens strijden,
 „Dan vellen we, in Uw kracht, den schrikbren vijand neêr,
 „Dan wacht ook ons de palm der zege na het lijden,
 „En vinden we aan Uw hart de dierbre moeder weêr.”